

Sygn. akt VIII C 195/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (poprzednio (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.)

przeciwko R. Ś. (Ś.)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 195/23

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2012 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., obecnie (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu R. Ś. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.313,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 26 września 2005 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu, na podstawie której bank oddał pozwanemu do dyspozycji środki pieniężne w ustalonej w umowie wysokości, zaś pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej mu kwoty wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego pierwotny wierzyciel w dniu 27 marca 2012 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda, o czym pozwany został pisemnie zawiadomiony.

Powód wskazał, że na dzień wniesienia pozwu wartość zadłużenia wynosi łącznie 4.651,94 zł, na którą to kwotę składa się 2.313,92 zł tytułem zaległej części kapitału, 1.915,28 zł tytułem odsetek naliczonych od zaległego kapitału, 422,74 zł tytułem kosztów dochodzenia należności (koszty upomnień i wezwań) naliczonych zgodnie z warunkami umowy.

Powód zaznaczył, że kierował do pozwanego wezwania do dobrowolnej zapłaty powstałego zadłużenia, jednakże pomimo tego pozwany do chwili obecnej nie zaspokoił roszczenia. Pełnomocnik powoda oświadczył, że niniejszym pozwem dochodzi jedynie części należności w wysokości 2.313, 92 zł tytułem zaległej części kapitału.

(pozew k. 4-5v.)

W dniu 31 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości, na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozvem.

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2023 roku (data wpływu do Sądu) stanowiącym odpowiedź na pozew, pozwany zaznaczył, że w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia dającego powodowi podstawę do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem. Zaznaczył, że nie otrzymał zawiadomienia o przelewie wierzytelności, które to zostało wysłane na inny adres niż adres jego zamieszkania czy adres pracy. Podkreślił, że dokonywał spłaty rat pożyczki, jednakże z uwagi na upływ czasu nie dysponuje potwierdzeniami zapłaty.

(nakaz zapłaty k. 6, sprzeciw k. 9v.-10, postanowienie k. 12v., odpowiedź na pozew k. 47)

Pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 7 czerwca 2023 roku (data wpływu do Sądu) podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaznaczył, że zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie bowiem termin uiszczenia ostatniej raty przypadał na dzień 1 października 2009 roku, zaś pozew został wniesiony w dniu 9 lipca 2012 roku, wobec czego 3-letni termin przedawnienia roszczenia nie upłynął. Podkreślił, że zgodnie z postanowieniami zawartej umowy pozwany był zobligowany do poinformowania banku o każdorazowej zmianie jego danych, w tym adresu zameldowania lub adresu do korespondencji.

(pismo k. 51-52)

Na rozprawie w dniu 23 czerwca 2023 roku stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 56-57)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2005 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej, na mocy której bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 5.250 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami oraz dodatkowymi opłatami (prowizja, ubezpieczenie) pozwany zobowiązał się spłacić w 48 miesięcznych ratach w wysokości po 177 zł każda do 2-ego dnia każdego miesiąca. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na dzień 2 października 2009 roku.

(kserokopia umowy pożyczki k. 25-26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki z dnia 26 września 2005 roku, jaką Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym R. Ś., a z której to postanowień pozwany się nie wywiązał. Powód twierdził, iż wierzytelności wynikające z ww. umowy skutecznie nabył od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji z dnia 27 marca 2012 roku. Pozwany w toku niniejszego procesu twierdził, że nie otrzymał zawiadomienia o przelewie wierzytelności, nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, oświadczając jednocześnie, że dokonywał spłaty rat pożyczki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z

wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na gruncie niniejszego postępowania powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego R. Ś., wynikająca z zawartej z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 26 września 2005 roku umowy pożyczki. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił, bowiem nie przedstawił umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 marca 2012 roku, która to umowa wskazywałaby wierzyciela, dłużnika, stosunek zobowiązaniowy, z którego wynika wierzytelność i przedmiot świadczenia dłużnika objętego cesją wierzytelności. Dowodu nabycia wierzytelności przez powoda nie stanowi także dokument zatytułowany (...), zawierający informację o zmianie wierzyciela, znajdujący się na karcie 29 akt sprawy, gdyż jako dokument prywatny może stanowić jedynie dowód tego, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie objęte treścią dokumentu. Wobec powyższego Sąd nie może się domyślać, czy domniemywać, że Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przełał na rzecz powoda właśnie tę konkretną wierzytelność w takiej właśnie kwocie, jakiej powód domaga się w pozwie. Tymczasem to powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winien był wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości oraz tytułu - nie tylko istniała i nie została przez jej przeciwnika procesowego uiszczona, ale także – w sytuacji cesji wierzytelności, że została skutecznie na jego rzecz przeniesiona. Powód obowiązki temu nie sprostął, dlatego też zdaniem Sądu orzekającego nie można uznać, że skutecznie nabył wierzytelność wobec pozwanego. Do stwierdzenia legitymacji czynnej powoda niewystarczające było bowiem złożenie przez niego jedynie dokumentów w postaci umowy pożyczki oraz zawiadomienia z dnia 30 kwietnia 2012 roku. Jeszcze raz podkreślić należy, że zawiadomienie to stanowi dokument prywatny, co oznacza że stanowi jedynie dowód na to, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte, natomiast nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone.

Z powyższych względów Sąd uznał, iż powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie. W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej we wskazanej wysokości. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Powód winien zatem udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem. Z całą stanowczością należy jeszcze raz podkreślić, że obowiązkiem procesowym każdego powoda jest wykazanie jego legitymacji procesowej czynnej. W przypadku, gdy powód nie jest pierwotnym wierzycielem obowiązek ten aktualizuje się ze szczególną mocą, bowiem nie może być

żadnych wątpliwości, w świetle przedstawionych sądowi dowodów, że powód w istocie skutecznie nabył dochodzoną wierzytelność i w konsekwencji ma legitymację procesową czynną do wytoczenia powództwa dotyczącego nabytej wierzytelności. O czym była już wcześniej mowa, szczególną starannością muszą wykazywać się w omawianym zakresie podmioty, które w ramach prowadzonej działalności masowo skupują wierzytelności.

Nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Z opisanych powyżej przyczyn jedynie ubocznie należy odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Wskazać, iż z okoliczności sprawy wynika, iż roszczenie jest przedawnione w przeważającej części. Stosownie do art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018 poz. 1009), jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie dochodzone pozwem jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez wierzyciela pierwotnego, stąd termin jego przedawnienia wynosi 3 lata.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a więc od dnia, w którym minął termin jego płatności. Pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty pożyczki w 48 miesięcznych ratach w wysokości po 177 zł, płatnych do 2-ego dnia każdego miesiąca. Zatem obowiązek uiszczenia poszczególnych rat ulegał przedawnieniu po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym poszczególne raty winny zostać spłacone zgodnie z zawartą umową. Z uwagi na to, że powód wytoczył powództwo w dniu 9 lipca 2012 roku, wszystkie raty, których płatność przypadała do 2 lipca 2009 roku włącznie uległy przedawnieniu, z uwagi na upływ trzy letniego terminu przedawnienia. Z upływem terminu przedawnienia co do roszczenia wynikającego z obowiązku zapłaty poszczególnych rat upłynęły również terminy przedawnienia należności ubocznych (odsetek). Powód nie wykazał również, iż w sprawie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia w inny sposób. Powód wystąpił z pozwem w sprawie w dniu 9 lipca 2012 roku, wobec czego jedynie raty, których termin zapłaty przypadał po dniu 9 lipca 2009 roku, (3 ostatnie raty z terminem płatności przypadającym kolejno w dniu 2 sierpnia 2009 roku, 2 września 2009 roku i ostatnia rata 2 października 2009 roku) w dacie wniesienia pozwu nie uległy przedawnieniu.

W tych okolicznościach brak było podstaw do uwzględnienia powództwa. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w całości.